

grafer for nær, fordi vi sige, at de Folk, som handle, maa finde sig i at blive efterfete. (Tjergensen: Vi handle jo Allesammen). Vi handle jo Allesammen, siger det ærede Medlem, men det forekommer mig dog ikke, at vi Allesammen have som væsentligt Gehvers at have Oplag. Vi kjende jo alle den Raffinerthed, som anvendes ved Forsalfkning af Levnetsmidler; vi se jo, hvor vidt det drives, og hvorledes alt Muligt bliver sat i Scene for at forsalfke Levnetsmidlerne paa den mest indbringende Maade, og naar den ærede Ordsfører savnede Oplysninger i saa Henseende for vort Lands Bedkommende, saa maa jeg sige, at dette forundrer mig i høi Grad, thi den ærede Ordsfører maa dog vistnok kjende den danske Videnskabsmand, som har beskæftiget sig særlig med disse Ting, nemlig Kandidat Stenbuch, og han maa saaledes ogsaa vide, at denne Mand har fremhævet, i hvilken Grad de tre Urter af Levnetsmidler, som blive brugte saa uhyre meget, nemlig Kaffe, The og Chokolade, blive forsalfkede. Det forekommer mig, at hermed maa enhver Tvivl være hævet. Det tredje Punkt, som ligger os imellem, er det, at den ærede Ordsfører mener, at Straffebestemmelserne i Loven ville blive for haarde, naar Flertallets Ændringer vedtages. Dette kan jeg nu heller ikke indrømme den ærede Ordsfører. Den ærede Ordsfører kom stadig tilbage til at sige, at der fandtes ingen Huller i vor Straffelov overfor disse Tilfælde, og dersom vi vilde ændre Loven i den Retning, som han og hans Meningsfæller foreslaa, saa vilde Straffen i de 9 af 10 Tilfælde kun blive en Mulkt. (Udbydelse af Tjergensen). Det ærede Medlem fra Veile Amts 4de Valgtreds siger Ja, Ja, men vi have jo i vor Betænkning ogsaa hentydet til — og dertil tro vi at være berettigede, — at Bødestrafpen er en udemokratisk Straf. Straffeloven af 1866 har jo foruden flere Mangler, som ere komne til Syne i den Række af Aar, hvori den nu har været brugt, ogsaa den Mangel overfor det meget omtalte Spørgsmaal om Straf for Brændevinsdrik, at den fritager den Bedkommende for en Del af Straffen, naar det blot kan bevises, at han har drukket sig fuld, førend han begik Forseelsen. Straffeloven af 1866 har saaledes ogsaa en vis Tilbøielighed til at straffe Folk med Mulfter, men dette er jeg for mit Bedkommende en bestemt Modstander af, thi, naar f. Ex. en Grosserer og en fattig Smaahandler skulle betale 100 Kr. i Mulkt, saa er der stor Forskjel paa, med hvilken Jølelighed denne Straf falder paa de Bedkommende. Det forekommer mig, at den Bemærkning, at en saadan Mulkt ofte kun for de Bedkommende, som forsalfke, bliver en Del af Driftsomkostningerne, som næsten kan beregnes forud, er aldeles rigtig, og saa kan den Bedkommende altsaa bagefter godt tjøre videre vel derpaa. Jeg siger derfor, at netop overfor Handlende forekommer det mig, at

der er særlig Grund til at mindes, at Bødestrafpen er urigtig. Jeg kan ikke se Andet, end at det ikke er for haardt at straffe dem, og dertil kommer endnu en Ting, at, naar adskillige Medborgere ligesvem med velberaad Du og med den største Uoppekulerthed tænke paa at udfinde, hvorledes de kunne bebrage deres Medmennesker baade for deres Penge og maaste for deres Helbred med, forekommer det mig, at Barmhertighed er ilde anvendt i dette Tilfælde. Synes det høie Thing, at Folk, der gjøre noget Saadant, ere for gode til at sidde i fumpelt Jængsel? Nei, paa ingen mulig Maade. Det forekommer mig, at det er ingenlunde for haardt at sige, at, naar de med velberaad Du bebrage deres Medmennesker for deres Penge og Helbred med, maa der tages anderledes fat paa dem end gennem Bøder. Derfor forekommer det mig, at der ikke er nogen Grund til, at vi skulle gaa med den ærede Ordsfører og tro, at denne Bekjendtgjørelse var et for haardt Middel. Jeg veed intet bedre Middel, jeg kan tænke mig til at hæmme dette, end netop denne Bekjendtgjørelse; thi det er Noget, som de ere i høieste Grad rædde for, at det kommer i de offentlige Blade, at de ere blevne nappede i Forsalfkninger. Det forekommer mig ganske naturligt, naar de ville bebrage, at de straffes derfor. Det er i Korthed i Hovedsagen og i de store Træk, hvad der ligger den ærede Ordsfører og mig mellem. Slutteligt kom den ærede Ordsfører med et Par Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at modsigte. Han sagde, at efter disse Forslag vilde kun saa Kjøbstæder komme med ind under Loven. For det Første ere vi jo nu i vort Forslag gaaede ned til 3,000 Istedetfor 5,000, men naar det høie Thing nu vil stemme mod Ændringsforslaget under Nr. 12, der er stillet af et Mindretal, for hvilket det ærede Medlem, som sidst talte, særlig er Ordsfører, og som gaar ud paa, at „Kommuner“ forandres til „Kjøbstæder og Handelspladser“ og altsaa Resultatet bliver det, at vi beholde Lovens Betegnelse „Kommunerne“, er det jo ingenlunde Tilfældet, at det bliver Kjøbstæderne alene. Alle Kommuner, som have 3,000 Indbyggere, ville jo naturligvis komme med, naar dette Ændringsforslag ikke bliver vedtaget. Saaledes opfatter jeg det, og derfor har jeg ikke været med til at stille dette Ændringsforslag under Nr. 12, fordi jeg har ikke Noget imod, at Kommuner paa Landet med 3,000 Indbyggere ogsaa komme med. Nu siger den ærede Ordsfører, at vi have ikke Tillid til Kommunerne, men at det have de Andre, og derfor ville de overlade det til Kommunerne. Nu forekommer det mig, at Erfaringen er en god Læremester, og at det er sandt, hvad der siges i et engelsk Ordsprog, at Erfaringen skal være en haardnakket Krabat. (Kl. Verntsen: Nei, det er Kjendsgjerninger.) Ja, Kjendsgjerninger og Erfaring kan godt anvendes under Et. Nu forekommer det mig, at dersom Thingets Med-